

ת"פ 25087/12/20 - מדינת ישראל נגד יצחק אלמלח

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 25087-12-20 מדינת ישראל נ' אלמלח

אלימלח(עציר)

בפני: כבוד השופטת רונית בש

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

יצחק אלמלח (עציר)

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום בביצוע העבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, עבירה לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובביצוע שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

כתב האישום

2. מעובדות כתב האישום עולה, כי רחוב ההגנה הוא עורק תחבורה ראשי מרכזי בכניסה לחיפה בעל שני מסלולי נסיעה לצפון ולדרום המופרדים על ידי אי תנועה בנוי וכשבכל מסלול קיימים שני נתיבי נסיעה ונתיב נסיעה מיוחד למטרונית. ביום 3/12/20 שוחרר הנאשם מבית סוהר כרמל. בסמוך לכך, פנה הנאשם אל קצין בית הסוהר, קאסם ענבר, אמר לו כי אינו רוצה להשתחרר מבית הסוהר ואיים באומרו כי אם ישוחרר מבית הסוהר אז יזרוק אבן לעבר כלי רכב, זאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בשעה 14:00 לערך, הגיעה ניידת משטרתית לבית הסוהר ובה השוטרים לטינסקי סטיסלב ועדן מנחמוב ואלה הסיעו את הנאשם לחיפה. במהלך הנסיעה, איים הנאשם על השוטרים באומרו כי אם לא יחזירו אותו לבית הסוהר הוא יזרוק אבנים לעבר כלי רכב, זאת בכוונה להפחידם או להקניטם. בהמשך לאמור לעיל, בשעה 14:27 לערך, עצרו השוטרים את הניידת סמוך לתחנת המטרונית "אצ"ל" שברחוב ההגנה בחיפה, קרוב לצומת "מקסים". הנאשם יצא מהניידת המשטרתית, עמד על המדרכה ברחוב ההגנה, סמוך לנתיב הנסיעה לכיוון צפון בו נסעו אותה עת כלי רכב רבים, ובמהלך פרק הזמן בין השעה 14:29 עד 14:37 לערך, הנאשם יידה מספר פעמים אבנים לעבר כלי רכב שנסעו בנתיב, ממרחק של מטרים ספורים, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים בכלי התחבורה או שנמצאים בקרבתם, במטרה לפגוע בנוסע או במי שנמצא בקרבה כאמור. הנאשם יידה אבנים לעבר מספר כלי רכב, לרבות לעבר כלי הרכב הבאים: רכב מסוג טויוטה בו נהגה מליסה כריף, לעברו זרק הנאשם בשעה 14:33 לערך אבן גדולה וכתוצאה מכך נופץ החלון האחורי של הרכב; אוטובוס תחבורה ציבורית (מטרונית), בו נהג בשעה 14:36 לערך רומן פלריה לכיוון צפון ובו היו נוסעים, ולעברו זרק הנאשם אבן אשר פגעה בין החלון לגג.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 53 רווק, עצור מחודש 12/20. עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם לוקה "בתחלואה כפולה", הן בתחום הנפש והן בתחום ההתמכרויות, ובעברו אשפוזים פסיכיאטריים. לדבריו, לא עבד מרבית חייו והתקיים מקצבת המל"ל. לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות אלימות מהשנים 2012-2020 במסגרתן הוטל עליו צו מרפאתי כפוי.

4. הנאשם הודה במיוחס לו בתיק זה אולם לא לקח אחריות לביצוע העבירות. הנאשם לא הביע בדבריו חרטה על מעשיו והתקשה לגלות אמפטיה כלפי הנפגעים ולהתייחס לסיכון הכרוך במעשיו. שירות המבחן התרשם כי התנהגותו של הנאשם בזמן ביצוע העבירות נבעה מתוך פרובוקציה כלפי המשטרה, וכן העריך כי הנאשם מבין את הנסיבות העומדות בבסיס התנהגותו, אך אינו מעמיק בדפוסיו התוקפניים, מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ומשליך האחריות לביצוע העבירות על גורמים חיצוניים.

5. בבואו להעריך את הסיכון להישנות עבירות אל מול סיכוי של הנאשם לשיקום, ציין שירות המבחן את התרשמותו מהנאשם כאדם המנהל אורח חיים שולי והתמכרותי מגיל צעיר, המאופיין בביצוע עבירות בשנים האחרונות תוך שהוא נמנע מלקיחת אחריות על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם חסר יציבות במישורי חייו השונים הסובל ממחלת נפש ובהיותו תחת השפעת סמים נותן לגיטימציה להתנהגות פוגענית ועלול לפעול באופן אימפולסיבי ואלים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם נוטה לבטא חוסר מודעות למאפייני אישיותו ולמחלת הנפש ממנה הוא סובל ואינו מעוניין להשתלב בהליך טיפולי המותאם למצבו. לצד כל גורמי הסיכון הנ"ל, התקשה שירות המבחן להצביע על גורמי סיכוי לשיקום. נוכח ההתרשמות הנ"ל ולצד ההערכה כי בהיעדר טיפול מותאם, קיים סיכון משמעותי להישנות עבירות, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית לגבי הנאשם.

הראיות לעונש וטיעוני הצדדים לעונש

6. המאשימה הגישה, במסגרת ראיותיה לעונש, את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (ט/1) וכן את כתב האישום וגזר הדין נגד הנאשם בת"פ 24954-01-20 (שלום קריות) (ט/2). בגזר הדין הנ"ל שניתן ביום 5/4/20, הוטל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך שנתיים שיש להפעילו בתיק זה. ודוק, על פי אותו גזר הדין, יחול המאסר על תנאי על העבירות בהן הורשע הנאשם, הכוללות בחובן גם את עבירת האיומים בה הורשע הנאשם בתיק זה (שתי עבירות). בנוסף, כוללות עבירות התנאי גם את העבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעי' 452 לחוק העונשין. המאשימה טוענת כי העבירה הנוספת בה הורשע הנאשם בתיק זה, שעניינה יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, מפעילה את עבירת התנאי וזאת נוכח האמור בפסק הדין שניתן בע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ד(3) 808 ולפיו יש להשוות בין יסודות עבירת התנאי לבין יסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע בהם, הלכה למעשה. אי לכך, נטען ע"י המאשימה כי העבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה מפעילה את עבירת התנאי של היזק לרכוש במזיד. יוער כי הדין עם המאשימה בטיעונה הנ"ל, שהרי העבירה של יידוי אבן על כלי תחבורה, כוללת בחובה גם היזק לרכוש.

7. המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב (4/ט) והוסיפה וטענה בקצרה בעל פה בדיון לפניי. בטיעוניה לעונש טוענת המאשימה כי העבירה של ידיו אבן לעבר כלי תחבורה נועדה להגן על הערך של שלמות גופם ונפשם של הנוסעים בנתיב תחבורה, על הבטחת תנועה בטוחה בדרך ועל שלמות רכושם (כלי הרכב) של הנוסעים. נטען כי הנאשם חטא בהתנהגות אלימה שרק בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה קשה יותר וכי בהתנהגותו קיימים זלזול וחוסר מורא כלפי החוק וכן אדישות כלפי האפשרות לפגיעה פיזית. המאשימה ציינה כי הנאשם יידה אבנים בשעת יום, בטבורה של עיר, תוך סיכון המשתמשים בדרך וכי חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם כך. עוד נטען כי הנזק הפוטנציאלי הגלום במעשיו של הנאשם עצום, שכן מעבר לנזק לרכוש העולה מכתב האישום, יכלו מעשיו של הנאשם לגרום לאירוע רב נפגעים.

8. המאשימה ביקשה בטיעוניה ללמוד על חומרת העבירה של ידיו אבן לעבר כלי תחבורה מהעונש המרבי הקבוע בצדה (עונש של 20 שנות מאסר). לעניין עבירת האיומים, טוענת המאשימה כי עסקינן בשתי עבירות וכי הנאשם אף מימש בפועל את איומיו מה גם שמדובר באיומים כלפי שוטרים וסוהר המלמדים על מסוכנות ותעוזה בלתי מבוטלת.

9. המאשימה הפנתה בטיעוניה לעונש, לחוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה ביום 21/12/20 בעניינו של הנאשם (3/ט), וממנה עולה כי הנאשם כשיר לעמוד לדיון ואחראי על מעשיו. המאשימה ביקשה שלא לראות את היותו של הנאשם סובל מתחלואה כפולה (סכיזופרניה פרנואידית ושימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים) כדבר המהווה שיקול לקולה בתיק זה, ולעניין זה הפנתה לאמור בגזר הדין הקודם שניתן נגד הנאשם (2/ט), לפיו אין בהיות הנאשם סובל מתחלואה כפולה כדי להוות שיקול לקולה.

10. המאשימה טענה בטיעוניה בכתב כי עבירות האיומים ועבירה של ידיו אבן על כלי תחבורה מהוות שני אירועים שונים בגינם יש לקבוע שני מתחמי ענישה. אולם, בדיון לפניי, להערת בית המשפט, הבהירה המאשימה כי היא מסכימה לכך שעסקינן בתיק זה באירוע אחד ובגינה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 30 - 52 חודשי מאסר בפועל.

11. המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתיק זה ברף העליון של מתחם העונש ההולם הנ"ל וזאת בהינתן הטעמים הבאים: הנאשם ביצע את העבירות ביום בו שוחרר ממאסרו הקודם; לחובת הנאשם 9 הרשעות קודמות בעבירות של איומים, היזק לרכוש, התנהגות פרועה במקום ציבורי, תקיפת עובד ציבור, סמים וגניבה וכן תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה בן 5 חודשים; תסקיר שירות המבחן אינו בא בהמלצה טיפולית או בכל המלצה על חלופת ענישה שתסייע בהפחתת הסיכון בעניינו של הנאשם, ומעריך כי עסקינן בנאשם הלוקה בחוסר חרטה על מעשיו, בחוסר לקיחת אחריות, אדיש להשלכות מעשיו, נוטה לטשטש ולמזער את חלקו ובמצבים בהם הוא נמצא תחת השפעת סמים, הוא עלול לפגוע באופן אימפולסיבי ואלים.

12. הסנגורית, בטיעוניה לעונש בדיון לפניי, ציינה כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר. נטען כי הנאשם הודה כבר בחקירתו במשטרה ואף בפני גורמי בריאות הנפש בהם פגש סמוך למועד ביצוע העבירות. לשיטת הסנגורית, הודאת הנאשם באה מתוך חרטה כנה ולקיחת אחריות על מעשיו.

13. הסנגורית הפנתה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, מחוות הדעת הפסיכיאטרית וכן מדו"ח סיכום השהייה של הנאשם בחדר מיון בבית החולים רמב"ם ביום ביצוע העבירות (נ/1). הסנגורית הפנתה לדו"ח נ/1 ממנו עולה כי בבדיקת הנאשם יש עדות למצב פסיכוטי עם מחשבות שווא של גדלות ורדיפה, אך בד בבד גם עולה כי הרושם הוא כי מעשיו של הנאשם על רקע התנהגות מגמתית ולא על יסוד מצב פסיכוטי או מאני וכי הנאשם מרוצה שהשיג את מבוקשו ונעצר שוב.

14. עוד נטען ע"י הסנגורית, כי הנאשם, בניגוד לכל האסירים האחרים, לא רצה להשתחרר שחרור מנהלי מוקדם וחפץ להישאר בכלא ואף אמר שאין לו לאן לחזור. נוכח היות הנאשם מאובחן כסובל מסכיזופרניה, ועל רקע אשפוזיו הפסיכיאטריים הרבים בעבר כמו גם היותו היום מטופל במחלקת בריאות הנפש בשב"ס, טענה הסנגורית כי אין עסקין בנאשם מתחזה כי אם במי שמצבו הנפשי לא יציב, וביקשה בהתאם לסעיף 40ט(א)(9) לראות במצבו של הנאשם כמצוי בקרבה לסייג לאחריות הפלילית ולקבוע בהתאם את מתחם העונש ההולם. בנוסף, ביקשה הסנגורית לשקול לקולה את העובדה שמדובר בעבירות שבוצעו באופן ספונטני וללא תכנון מוקדם.

15. בסיכומו של דבר, ביקשה הסנגורית, לראות את מכלול העבירות כמהוות אירוע אחד, ולקבוע בגינו מתחם עונש הולם הנע בין 8 - 24 חודשי מאסר בפועל.

16. בהינתן הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה - נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי שהביא להפסקת ההליכים נגדו בעבר בחלק מהתיקים, ובהתחשב בכך שהנאשם לא פעל ממניע עברייני אלא על מנת לקבל קורת גג, מיטה ומנה חמה, ביקשה הסנגורית להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם לו היא עותרת. כמו כן ביקשה להימנע מהטלת רכיבי ענישה כספיים על הנאשם בהינתן מצבו הכלכלי הקשה ביותר. בסופו של דבר, ביקשה הסנגורית להמליץ לשב"ס לשלב את הנאשם, בן ה-53, במסלול שיקומי שיאפשר לו לחזור לתלם.

דין והכרעה

17. אקדים ואציין כי מכלול העבירות בתיק זה מהוות אירוע אחד בגינו ייקבע מתחם העונש ההולם. ודוק, עסקין במסכת עבריינית אחת במסגרתה איים תחילה הנאשם פעמיים כי יזרוק אבנים לעבר כלי רכב וזמן קצר לאחר מכן מימש את איומיו ועשה כן כמתואר בכתב האישום. העבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, בגינה הורשע הנאשם לצד שתי עבירות האיומים, הינה עבירה חמורה שכן עסקין בחלופה המחמירה בס"ק (ב) לסעיף 332א לחוק העונשין, האוסרת על יידוי אבן או חפץ "לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה במטרה לפגוע בנוסע או במי שנמצא בקרבה כאמור...". העונש המרבי שנקבע לעבירה זו ע"י המחוקק הועמד על עשרים שנות מאסר, דבר המבטא את חומרתה הרבה של העבירה. הערכים החברתיים המוגנים הנפגעים כתוצאה מביצוע עבירה זו הם ערך החיים ושלמות הגוף והנפש, שלומם וביטחונם של עוברי הדרך וכן השמירה על רכושם של עוברי הדרך. לגבי עבירת האיומים יצוין כי נפגעו הערכים החברתיים המוגנים שהינם שלומם ובטחונם של האדם המאיים כמו גם שלווה חיו.

18. הנאשם במשך פרק זמן של 8 דקות יידה אבנים לעבר מספר כלי רכב, לרבות לעבר כלי רכב ששמשו נופצה

ולעבר אוטובוס בו פגעה אבן בין החלון לגג. במקרה דנן נגרם רק נזק לרכוש, אך ברי כי יידוי אבנים לעבר כלי רכב נוסעים יכול להסתיים חלילה בנזקים קשים וחמורים יותר: "הרימשליך האבן אינו יודע מה תהא תוצאת מעשהו, האם תפגע האבן בפח הרכב ותטיל אימה בלא נזק פיסי לאדם, למצער, או האם תיפול על הכביש ולא תגרום נזק, או שמא תחדור בעד השמשה ותקפח חיים או תפגע קשות" (ע"פ 4080/06 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2007)).

עוד יפים בענייננו דבריה הבאים של כב' השופטת חיות (כתוארה אז) בע"פ 2432/15 חליל עיסא נ' מדינת ישראל (2/7/15): "בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר...".

19. לחובת הנאשם יש להוסיף ולציין כי איים, ללא מורא, מיד לאחר שחרורו ממאסר, הן על קצין בית הסוהר והן על שני שוטרים, איומים שמיהר, כאמור, לממש. עם זאת, מנגד, יש לתת את הדעת לקולה לכך שהנאשם לא פעל ממניע אידיאולוגי בהשליכו אבנים לעבר כלי רכב כי אם מתוך מטרה לשוב לבית הסוהר ולא להשתחרר ממאסר. עסקינן, אמנם, בנאשם הסובל מתחלואה כפולה ועבר מספר רב של אשפוזים פסיכיאטריים. אולם, בעת הרלוונטית הייתה מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם בהפוגה ולא מנעה ממנו להבין את משמעות מעשיו, באופן שהבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור ונמצא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין (ראו: חוות הדעת הפסיכיאטרית ט/3). מדו"ח השהייה של הנאשם במיון בבית החולים רמב"ם ביום ביצוע העבירות, עולה, כאמור, כי הנאשם פעל על רקע התנהגות מגמתית ולא מתוך מצב פסיכוטי או מאני וכי הוא מרוצה עת שהשיג את מבוקשו ונעצר שוב. אף מטיעוני הסנגורית עולה כי הנאשם פעל ממניע של רצון לקבל קורת גג, מיטה ומנה חמה. כל אלו מביאים אותי לידי מסקנה לפיה אין לראות את הנאשם כמי שהיה קרוב בעת הרלוונטית לסייג לאחריות פלילית של אי שפיות הדעת, ומשכך אין במצבו הנפשי של הנאשם כדי להוות נסיבה לקולה לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

20. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, תובא הפסיקה הבאה:

· ת"פ (מחוזי ב"ש) 26470-10-17 מדינת ישראל נ' הואשלה (24/10/2018) (ראו גם: ט/4) - שני הנאשמים כבני 18, נעדרי הרשעות קודמות, הורשעו על-פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בצוואת ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוואת. גם במקרה זה לא דובר בעבירות שנעברו ממניע אידיאולוגי. נאשם 2 יידה אבן לעבר כלי רכב נוסע וכתוצאה מכך נגרם נזק לפח הרכב. לאחר מכן יידה נאשם 1 אבן לעבר אוטובוס שבו נסעו ילדים. האבן פגעה בשמשת האוטובוס שהתנפצה. אישה שקמה כדי לבקש מנהג האוטובוס לעצור, נפלה וכתוצאה מכך איבדה את הכרתה למספר שניות ושברה שלוש צלעות. נקבע מתחם עונש בין 16 ל-40 חודשי מאסר בפועל. על נאשם 1 הושתו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה (הנוסעת באוטובוס) בסך ₪ 4,000. על נאשם 2 הושתו 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה (בעל הרכב שנפגע) בסך ₪ 2,000.

· ת"פ (מחוזי ירושלים) 39345-01-17 מדינת ישראל נ' אבו עויס (16/7/2017) - הנאשם כבן 19, נעדרי הרשעות קודמות, הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה ובגרימת נזק במזיד לרכב. כתוצאה מיידוי האבן, נופצה שמשת החלון הקדמי של הרכב והמתלוננת נפצעה

משברי הזכוכית. נקבע מתחם עונש הולם בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי לנפגעת העבירה בסך 5,000 ₪.

ת.פ. (מחוזי ירושלים) 18225-05-19 מדינת ישראל נ' נגוסה (13/11/19) (ראו גם: ט/4)- הנאשם יידה שלוש פעמים אבנים, פגע בחלון של אוטובוס, דבר שגרם בהלה לנוסע וכן פגע ברכב. בנוסף, צרף הנאשם תיק אחר לפיו, בהיותו אסיר, איים פעמיים על סוהר. הנאשם הורשע בשתי עבירות שעניינן יידוי אבן על כלי תחבורה ובעבירה של היזק לרכוש במזיד ובגין התיק המצורף הורשע בשתי עבירות של איומים. נקבע לגבי העבירה של יידוי אבן על כלי תחבורה מתחם עונש הולם בין 16 ל-40 חודשי מאסר בפועל ולגבי עבירת האיומים מתחם עונש הולם בין 3 ל-10 חודשי מאסר בפועל. על אותו נאשם הושת בגין התיק העיקרי (העבירות של יידוי אבן על כלי תחבורה והיזק לרכוש במזיד) עונש של 25 חודשי מאסר בפועל ובגין התיק שצורף (שתי עבירות האיומים) הושת עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, חודשיים במצטבר וארבעה בחופף, כך שסה"כ הושת עליו באותו הליך עונש של 27 חודשי מאסר בפועל ולאחר הפעלת מאסר מותנה הועמד העונש על 30 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד רכיבי ענישה נלווים.

21. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות שבפנינו, את נסיבות ביצוען ואת מדיניות הענישה הנהוגה, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 16 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל.

22. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40"א לחוק העונשין, אציין לקולה את הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום וכן כי הודה כבר בחקירתו הראשונה במשטרה ובפני הגורמים בפניהם הובא לצורך בחינת מצבו הנפשי. הודאה זו חסכה הן את העדת העדים בתיק זה והן מזמנו היקר של בית המשפט. לטובת הנאשם גם אציין את נסיבותיו האישיות הקשות, כפי שעולה ממקרא תסקירו של שרות המבחן. כאן אדגיש את היות הנאשם סובל, כאמור, מתחלואה כפולה ואת העובדה שאושפז בעבר פעמים רבות במוסדות פסיכיאטריים כמו גם את היותו נעדר מערכת תמיכה משמעותית בחייו. לחובת הנאשם, עולה מהתסקיר כי הוא לא הביע חרטה על מעשיו, התקשה לגלות אמפטיה כלפי נפגעי העבירה וקיים סיכוי משמעותי לביצוע עבירות על-ידו אם לא יטופל כראוי בהתמכרותו ובמצבו הפסיכיאטרי. עוד אציין לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל בחובו הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש וסמים ואף מאסר מותנה בן 5 חודשים, אשר יש להפעילו בתיק זה נוכח הרשעת הנאשם הן בעבירת איומים שהינה אחת מעבירות התנאי והן בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, שכן עבירה זו כוללת, כנטען ע"י המאשימה ובצדק, גם את היסודות שמכילה עבירת התנאי של היזק לרכוש במזיד.

23. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הנ"ל שאינן קשורות בביצוע העבירות, אני בדעה כי יש להשית על הנאשם בתיק זה עונש של 21 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת המאסר המותנה בן ה-5 חודשים, במצטבר, וזאת לצד רכיב ענישה של מאסר מותנה משמעותי ומרתיע. בהינתן מצבו הכלכלי של הנאשם שהינו בכי רע אני מבכרת שלא להשית עליו קנס כספי. בנוסף, נוכח העובדה שהנזק לרכוש מתבטא אך בנזק לשמשת אחד הרכבים, אני מבכרת שלא להשית על הנאשם רכיב של פיצוי במסגרת הליך זה, תוך מתן הדעת לכך שמי שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם יוכל לנקוט בהליך אזרחי נגדו.

24. בסיכומו של דבר, אני דנה את הנאשם, כדלקמן:

· למאסר בפועל לתקופה של 21 חודשים.

· אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ה-5 חודשים שהושת על הנאשם

בת.פ. 24954-01-20 בבית משפט השלום בקריות, וזאת במצטבר לתקופת המאסר בפועל הנ"ל.

סה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 3/12/20).

· למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירה לפי סעיף 332 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 או עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע לפי החוק הנ"ל.

· למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים, לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

בשולי גזר הדין מתבקש שב"ס לתת דעתו לבקשת ההגנה לשלב את הנאשם בהליך שיקומי בין כותלי בית הכלא.

גזר דין זה יומצא לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב סיוון תשפ"א, 23 מאי 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד פמלה בנימין, ב"כ הנאשם, עו"ד מונא אבו אל יונס והנאשם שהובא ע"י שב"ס.